

РЕШЕНИЕ

№ 1107

гр. София, 01.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 08.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Арнаудова, като разгледа дело номер **10902** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от Л. Б., гражданин на Р. Ф. срещу отказ № ХМ-9803/29.09.2011 г. за издаване на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б., издаден от директора на дирекция „Миграция“.

В жалбата се поддържа, че отказът е издаден в противоречие с материалноправни разпоредби и при нарушаване на административнопроизводствените правила при постановяването му - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК. Иска се отмяната на постановения отказ.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция“, не се явява, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата

Съдът, като обсъди становището на жалбоподателя и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорения административен акт и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С молба № 1826/01.07.2011 г. до директора на дирекция „Миграция“ Л. Б., гражданин на Р. Ф., [дата на раждане] в [населено място], е поискала издаването на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б.. Като причина за подаване на молбата същата е посочила, че е родител на дете с българско гражданство Към молбата същата е представила удостоверение за раждане от 20.11.2006 г. на Д. Ж. Т., [дата на раждане] от майка Л. М. Б. и баща Ж. Д. Т., удостоверение за сключен граждански

брак с У. А. О., декларация от съпруга на жалбоподателката, че той заедно със съпругата си и роденото от брака им дете живеят в [населено място], кв. К..

С оспорения административен акт на жалбоподателката е отказано издаване на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б., като административният орган се е мотивирал с обстоятелството на сключен брак с български гражданин или с чужденец или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Р. Б. и получаване на разрешение за пребиваване и е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Като правно основание за отказа административният орган е посочил чл. 26, ал. 3, вр. чл. 10, т. 23 от Закона за чужденците в Р. Б., чл. 141б, ал. 1, т. 1 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, същата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт (съгласно чл. 33е, ал. 3 от Закона за чужденците в Р. Б. отказът или отнемането на правото на дългосрочно пребиваване, което съгласно чл. 23, ал. 3 може да бъде продължително или постоянно, подлежат на оспорване по реда на АПК) и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Видно от подадената молба, в съответствие с чл. 24, ал. 1 от АПК, по инициатива на жалбоподателя в настоящото производство е започнало производство по издаване на индивидуален административен акт – издаване на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б.. При започването на производството жалбоподателката е декларирала, че е гражданин на Р. Ф., същата е родена в [населено място] през 1971 г.

Л. Б. е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Р. Б.. Пребиваването на чужденците в Р. Б. е регламентирано в глава трета от Закона за чужденците в Р. Б., като чл. 24 регламентира издаването на разрешение за продължително пребиваване, а чл. 25 регламентира издаването на разрешение за постоянно пребиваване. Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 18 от Закона за чужденците в Р. Б. разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин по по чл. 2, ал. 6. Съгласно чл. 2, ал. 6, т. 2 членове на семейството на български гражданин са лицата, които живеят с него в едно жилище и са низходящи, включително когато са низходящи само на лицето по т. 1, които не са навършили двадесет и една години и не са сключили брак. Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 7 от Закона за чужденците в Р. Б. разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са финансово осигурени родители на постоянно пребиваващи в страната чужденци или на български гражданин. Съгласно чл. 24, ал. 2 от Закона за чужденците в Р. Б. за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата или минималната пенсия съгласно законодателството на Р. Б. за срока на

пребиваване. В процесния случай, като основание за подаване на искането за издаване на разрешение за постоянно пребиваване жалбоподателката е посочила именно обстоятелството, че е майка на български гражданин, обстоятелство, което е доказано по спора с представените по делото доказателства. Независимо от така изразената воля на лицето, административният орган не се е произнесъл по направеното искане, а е констатирал неизпълнение на условието по чл. 26, ал. 3, вр. чл. 10, т. 23 от Закона за чужденците в Р. Б.. От представените по делото доказателства не може да се направи обоснован извод по какъв начин административният орган е приел, че молбата на чужденеца е за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване поради сключен брак с български гражданин (доказателства в тази насока не са представени, самата жалбоподателка също така не излага каквито и да било доводи относно наличието на сключен брак с български гражданин). Неясно също така административният орган е формирал изводи за представянето на документ с невярно съдържание и на декларирането на неверни данни от страна на жалбоподателката, доколкото също така не е представил доказателства в тази насока. От начина на мотивиране на обжалвания административен акт от страна на административния орган следва обоснования извод, че от страна на същия изобщо не е налице произнасяне по подадената молба от Л. Б. за издаване на разрешение за постоянно пребиваване в Р. Б. на посоченото от нея основание. При подаването на молбата, жалбоподателката е посочила причината за подаване на молбата, а именно, че същата е майка на български гражданин, като административният орган не е обсъдил относимите обстоятелства и доказателства към молбата. Предвид обстоятелството, че естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, административната преписка, образувана по подадената молба № Г-1826/01.07.2011 г. от Л. Б. следва да се изпрати на директора на дирекция „Миграция” за произнасяне по молбата, който следва да прецени наличието или не на предпоставките по чл. 24, ал. 1, т. 7 или чл. 24, ал. 1, т. 18 от Закона за чужденците в Р. Б..

С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният административен акт е постановен от компетентен орган, в нужната форма, но при нарушение на материалния закон.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 173, ал. 2, предложение трето от АПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ № ХМ-9803/29.09.2011 г. за издаване на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б., издаден от директора на дирекция „Миграция”

ВРЪЩА административната преписка на директора на дирекция „Миграция”, който след преценка на наличието на предпоставките по чл. 24, ал. 1, т. 7 или чл. 24, ал. 1, т. 18 от Закона за чужденците в Р. Б., следва да се произнесе по подадената от Л. Б. молба, като съобрази указанията по прилагането и тълкуването на закона, съдържащи се в мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

